

Arrest

nr. 261 954 van 8 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die *loco* advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 maart 2018 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing houdende een inreisverbod.

1.2. Op 5 februari 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgische minderjarige dochter. De verzoekende partij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

1.3. Op 14 februari 2019 wordt de bijlage 19ter ingetrokken wegens het inreisverbod dat aan de verzoekende partij was afgeleverd op 25 maart 2018. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 224 016 van 14 december 2019 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 17 januari 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.6. Op 23 november 2020 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgische minderjarige dochter.

1.7. Op 21 mei 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.11.2020 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, D.A. (...), in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod (zie daartoe arrest K.A. HvJ C-82/16 dd. 8 mei 2018).

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene op het moment van indiening van de aanvraag tot gezinshereniging het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van 3 jaar. Betrokkene werd door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Het inreisverbod dd. 25.03.2018, hetwelke hem werd betekend op 25.03.2018 is echter nog steeds van kracht. Nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 of 44decies van de wet van 15.12.1980. De informatie in het dossier doet vermoeden dat betrokkene nooit gevolg heeft gegeven aan het opgelegde inreisverbod gezien hij reeds sinds 11.12.2018 de wettelijke samenwoning met zijn partner D.M.S. (...) aanvroeg en dus nog steeds of opnieuw in België verbleef. Dat maakt natuurlijk dat het inreisverbod nog steeds geldig is.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene intussen ook vader is van twee Belgische minderjarige kinderen, D.A. (...) en D.Am. (...). Echter, het hebben van twee Belgische kinderen geeft betrokkene niet automatisch het recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid

verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kinderen niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van de kinderen rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie).

Wat de band met de kinderen betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene en zijn partner kennelijk voor kinderen hebben gekozen, op een moment dat betrokkene reeds een inreisverbod had gekregen. Betrokkene en zijn partner moeten aldus beseft hebben dat hun gezinsleven mogelijks anders zou zijn dan het gezinsleven van een doorsnee gezin. Kiezen voor kinderen, wetende dat betrokkene onder inreisverbod staat, dan moet men als gezin de consequenties daarvan dragen.

Verder wat betreft de leeftijd van de kinderen: D.A. (...) is slechts 2 jaar en D.Am. (...) amper 7 maand oud. Op deze uitermate jonge leeftijd is het redelijk te stellen dat de kinderen fysiek en affectief eigenlijk grotendeels afhankelijk zijn van de moeder. Op een dergelijk jonge leeftijd kunnen kinderen zich ook nog makkelijk aanpassen aan een nieuwe gezindssituatie of leefomgeving. Verder wat de lichamelijke en de emotionele ontwikkeling van de kinderen betreft. De moeder van de Belgische kinderen is een Belgische onderdane, zij is een volwassene geboren en getogen in België. Niets wijst er dan ook op dat zij er niet toe in staat zou zijn de best mogelijke zorg te geven aan de kinderen, zij kan daarbij gebruik maken van alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, begeleiding door Kind en Gezin, kraamzorg en nadien opvangmogelijkheden zoals elke andere ouder in België. Ongetwijfeld heeft zij ook haar netwerk van vrienden en familie in België die haar zo nodig kunnen bijstaan om de zorg op een goede manier te kunnen opnemen. Het welzijn van de kinderen hoeft door betrokkene zijn (tijdelijke) afwezigheid helemaal niet in het gedrang te zijn. Hij kan ook financieel bijdragen vanuit het buitenland.

Wat betreft de affectieve band van de kinderen met vader en moeder, wordt er helemaal niet betwist dat betrokkene wel degelijk een affectieve band heeft met de kinderen. Echter nergens uit het dossier blijkt dat de kinderen een sterkere affectieve band zouden hebben met de vader dan met de moeder of dat de band tussen moeder en kinderen minstens niet even goed zou zijn als met de vader. In die zin achten wij het risico op verstoring van het evenwicht van de kinderen ook zeer laag in. Ze zijn nog heel klein, mijnheer kan zijn vaderschap ook invullen vanuit het buitenland. Het zal natuurlijk wel wat moeite vragen om op een alternatieve manier contact te houden met de kinderen via telefoon, sociale media, occasionele bezoeken van de kinderen en de partner van betrokkene aan betrokkene in het buitenland, enz. Echter, dat is nu eenmaal inherent aan het starten van een gezin, terwijl men een inreisverbod gekregen heeft. Het inreisverbod gaat ook maar om een tijdelijke scheiding, niets sluit uit dat indien betrokkene enige tijd het inreisverbod heeft opgevolgd en nadien (vervroegde) opheffing vraagt zoals bij wet voorzien, hij nadien de kinderen terug kan komen vergezellen. Alles bij elkaar is het redelijk te stellen dat er geen concrete elementen voorliggen dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie. Betrokkenes aanwezigheid is niet onontbeerlijk voor het welbevinden van de kinderen in België tijdens mijnheer zijn afwezigheid, noch is het onontbeerlijk om zijn vaderschap te kunnen opnemen.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes kinderen ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

1.8. Bij arrest nr. 257 456 van 29 juni 2021 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.5.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het evenredigheidsbeginsel, de individualiseringsplicht, het gelijkheidsbeginsel, het transparantiebeginsel en de motiveringsplicht als beginselen van het Unierecht, van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

De verzoekende partij licht haar derde middel toe als volgt:

"Tot slot dient er gewezen te worden op hoe gebrekkig het afhankelijkheidsonderzoek in de toepassing van artikel 20 VWEU en artikel 24 van het Handvest van Grondrechten door verwerende partij werd gevoerd.

Het afhankelijkheidsonderzoek dat verwerende partij voert is fundamenteel gebrekkig. Om te bepalen of een derdelander, zoals verzoeker, een afgeleid verblijfsrecht zou moeten kunnen krijgen op grond van het Unieburgerschap van zijn kind, zijn er verschillende factoren die een rol spelen.

Ten eerste moet men rekening houden met het gegeven dat het weigeren van een verblijfsrecht van verzoeker, eveneens de effectieve rechten van zijn kind als Unieburger in het gedrang brengt, gezien dit kind zich feitelijk gedwongen zou zien het territorium van de Unie te verlaten.

Het Hof van Justitie oordeelde hieromtrent in haar arrest van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano (C-34/09), het volgende:

"42 In die omstandigheden verzet artikel 20 VWEU zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten (zie in die zin arrest Rottmann, punt 42).

43 Een dergelijke situatie ontstaat wanneer een staatsburger van een derde staat het recht wordt ontzegd te verblijven in de lidstaat waar zijn kinderen van jonge leeftijd, staatsburgers van die lidstaat en te zijnen laste, verblijven, en wordt geweigerd hem een arbeidsvergunning af te geven.

44 Er is namelijk van uit te gaan dat een dergelijke weigering ertoe zal leiden dat deze kinderen, burgers van de Unie, zullen worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Tevens loopt de betrokken persoon, indien hem geen arbeidsvergunning wordt afgegeven, het risico niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in zijn eigen onderhoud en in dat van zijn gezin, wat er eveneens toe zou leiden dat zijn kinderen, burgers van de Unie, zouden worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. In die omstandigheden zullen bedoelde burgers van de Unie in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen.

45 Op de voorgelegde vragen dient dus te worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd, dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn

kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien zulke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen. "

Als het om jonge kinderen gaat met de Belgische nationaliteit lijkt er dus weinig marge te bestaan voor de Belgische Staat een verblijfsrecht te weigeren. De weigering zou een uitzondering moeten zijn die gesteund is op de bewezen afwezigheid van een negatieve impact op de betrokken kinderen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a. (C-133/15) heeft het Hof geoordeeld:

"65 Indien in de onderhavige zaken - het is aan de verwijzende rechterlijke instantie om dat na te gaan - bij weigering om een verblijfsvergunning te verlenen aan de onderdanen van derde landen in de hoofdingen, de belanghebbenden het grondgebied van de Unie zouden moeten verlaten, zou dat kunnen leiden tot een beperking van de rechten die hun kinderen aan de status van burger van de Unie ontleen, inzonderheid van het verblijfsrecht, daar die kinderen genoopt zouden kunnen zijn hun moeder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Door de eventuele verplichting voor de moeders om het grondgebied van de Unie te verlaten, zou hun kinderen het effectieve genot van de essentie van de rechten die zij evenwel aan hun status van Unieburger ontleen, worden ontzegd (zie in die zin arrest van 13 september 2016, Rendón Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 78 en aldaar aangehaalde rechtspraak). "

"68 In dit verband zij in herinnering gebracht dat het Hof het in het arrest van 6 december 2012, O e.a. (C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punten 51 en 56) voor de bepaling of de weigering om een verblijfsrecht toe te kennen aan de ouder, onderdaan van een derde land, van een kind, burger van de Unie, voor dat kind zou meebrengen dat het de voornaamste aan zijn status verbonden rechten niet kan uitoefenen, relevant heeft geacht wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die onderdaan van een derde land is. "

Bij de beoordeling van het risico (!) dat de minderjarige Unieburger genoopt zal zijn het grondgebied van de Unie te verlaten dient te worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg heeft over het kind en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die onderdaan is van een derde land. Die beoordeling dient te gebeuren rekening houdende met artikel 7 van het Handvest en artikel 24 van het Handvest:

"70 In het onderhavige geval moet, voor de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, burger van de Unie, genoopt zal zijn het grondgebied van de Unie te verlaten en hem dus het effectieve genot van de essentie van de rechten die artikel 20 VWEU hem verleent, zal worden ontzegd indien aan zijn ouder, onderdaan van een derde land, een verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd, voor elk van de hoofdingen worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die onderdaan is van een derde land. In het kader van die beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarbij dat artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van dat Handvest erkende hogere belang van het kind"

In Chavez-Vilchez gaat het om ouders die uit elkaar zijn.

Dit doet ertoe want een beslissing nemen over de noodzaak van de aanwezigheid van een ouder in een koppel dat nog samen is maakt ook een directe inmenging uit in de relatie tussen beide ouders.

Het Hof oordeelt in Chavez-Vilchez dan dat het feit dat het gegeven dat de andere ouder (eveneens Unieburger) de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind kan en wil dragen weliswaar relevant is maar niet volstaat om te besluiten dat er geen zodanige afhankelijkheidsrelatie met de derdelands ouder bestaat dat het kind bij een weigering verblijfsrecht van die laatste zich genoopt zou zien de Unie te verlaten, maar dat alle betrokken omstandigheden in rekening moeten worden gebracht specifiek de leeftijd van het kind, diens lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van affectieve relatie met beide ouders, als het risico voor het kind uit balans te geraken indien hij van de derdelands ouder gescheiden zou worden:

"71 Voor die beoordeling vormt de omstandigheid dat de andere ouder; burger van de Unie, daadwerkelijk alleen de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind kan en wil dragen, een gegeven dat relevant is, maar dat op zich niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die onderdaan van een derde land is en het kind niet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die onderdaan van een derde land een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden"

Verwerende partij neemt wel motieven op over de affectieve relatie, over het risico voor het evenwicht van de betrokken kinderen, maar het platitudes, ononderbouwde hypothese en stereotyperingen. Het is niet gebaseerd op de feiten in het dossier of op enig echt onderzoek.

In laatste instantie herinnert het Hof in Chavez-Vilchez nochtans aan de onderzoeksplicht van de lidstaten op om basis van de verstrekte gegevens het nodige onderzoek te doen naar de gevolgen van een eventuele weigering verblijfsrecht op het kind (pnt 78 van het arrest).

Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek gevoerd.

In het arrest van het Hof van justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 (K.A. ea) herhaalt het Hof de principes die van toepassing zijn:

"48 Het burgerschap van de Unie verleent iedere Unieburger, binnen de beperkingen van het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten (arrest van 13 september 2016, Rendón Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 70 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

49 In die context heeft het Hof geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt onzegd (arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 42; 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 45, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 61)."

"52 De weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een Hd is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie in die zin arresten van 15 november 2011, Dereci e.a., C-256/11, EU:C:2011:734, punten 65-67; 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 56, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 69)."

De afhankelijkheidsrelatie dient dus onderzocht te worden. Het Hof vervolledigt in pnt 57 van dit arrest dat of er nu een inreisverbod is of niet, de afhankelijkheidsrelatie nog steeds onderzocht moet worden. Een inreisverbod speelt met andere woorden geen juridische rol van betekenis in die beoordeling. Het legt de lat voor de afhankelijkheidsverhouding niet hoger, het zorgt er niet voor dat er vermoed kan worden dat er géén afhankelijkheidsverhouding is, etc.

"57 (...) Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 IWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen."

"88 Om de redenen die in de punten 53 tot en met 62 en de punten 79 en 80 van het onderhavige arrest zijn uiteengezet, mag een lidstaat immers niet weigeren om een op zijn grondgebied door een derdelander ingediende verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging in aanmerking te nemen, alleen omdat die derdelander niet aan zijn terugkeerverplichting heeft voldaan en dus illegaal op dat grondgebied verblijft, zonder dat die lidstaat eerst heeft onderzocht of er tussen de betrokken derdelander en de Unieburger die een lid van zijn familie is, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan die derdelander op grond van artikel 20 VWEU een afgeleid verblijfsrecht moet toekomen.

89 Voorts zij eraan herinnerd dat het recht van verblijf in de gastlidstaat dat de derdelander die een familielid van een Unieburger is, aan artikel 20 VWEU ontleent, rechtstreeks uit dit artikel voortvloeit en niet onderstelt dat de derdelander reeds in het bezit is van een andere verblijfstitel voor het grondgebied van de lidstaat in kwestie.

Daarbij komt dat het voordeel van dat verblijfsrecht aan die derdelander moet toekomen zodra de afhankelijkheidsverhouding tussen hem en de Unieburger ontstaat, zodat hij vanaf dat moment en zolang die afhankelijkheidsverhouding voortduurt, niet kan worden geacht illegaal op het grondgebied van de lidstaat in kwestie te verblijven in de zin van artikel 3, punt 2, van richtlijn 2008/115."

Het Hof geeft duiding over hoe de afhankelijkheidsrelatie tussen een derdelands ouder en minderjarige kinderen moet onderzocht worden en herhaalt daarbij de rechtspraak in Chavez-Vilchez:

"70 Wat de in de hoofdzaken door M. J., N. N. N., O. I. O. en R. I. ingestelde beroepen betreft, zij eraan herinnerd dat het Hof reeds heeft geoordeeld dat voor de bepaling of de weigering om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die de ouder is van een kind dat Unieburger is, voor dit kind zou meebrengen dat het de voornaamste aan zijn status verbonden rechten niet kan uitoefenen doordat het feitelijk is gedwongen zijn ouder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, het relevant is wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die een derdelander is (zie in die zin arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 68 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

71 Meer bepaald staat het aan de verwijzende rechter om - met het oog op de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, dat Unieburger is, genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan zijn ouder, die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd - in elk van de hoofdzaken te bepalen welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die een derdelander is. In het kader van die beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, waarbij dit artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende hogere belang van het kind (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 70).

72 De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat - en bereid - is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die een derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle omstandigheden van het geval in de beschouwing worden betrokken, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie heeft zowel met de ouder die Unieburger is als met de ouder die een derdelander is, alsmede het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder werd gescheiden (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 71).

73 Dat de ouder die derdelander is, samenwoont met het minderjarige kind dat een Unieburger is, vormt dus een van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, zonder dat dit echter een noodzakelijke voorwaarde daarvoor is (zie in die zin arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 54)."

Het Hof bevestigt dus Chavez Vilchez en het onderzoek dat dient te gebeuren. Het is duidelijk dat er geen strikte criteria zijn, maar bepaalde relevante indicaties bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding. Het EHRM zou stellen dat het een feitelijke beoordeling vergt van geval tot

geval. Het Hof van Justitie expliciteert dat het feit dat de minderjarige bij de ouder Unieburger woont dus niet determinerend is, en dat het geen noodzakelijke voorwaarde is dat de derdelander samenwoont met zijn kind.

Het is duidelijk dat er een concreet onderzoek moet zijn naar het hoger belang van het kind en er rekening houdend met dit hoger belang van het kind en het recht op gezinsleven een inschatting dient te gebeuren van het risico dat de Unieburger minderjarige zich genoopt zou zien het grondgebied te verlaten indien de derdelands ouder geen verblijfsrecht krijgt. Er dient geen sprake te zijn van zekerheid dat het kind het grondgebied zal verlaten.

Het is dus relevant, maar niet determinerend, wie het gezag over het kind heeft en bij wie de wettelijke, financiële of affectieve last berust.

Het is ook relevant te bepalen welke ouder de daadwerkelijke zorg voor het kind draagt (uit niets blijkt dat dit slechts één ouder zou kunnen zijn, die zorg kan gedeeld zijn) en of er een daadwerkelijke (geen uitzonderlijke of bijzondere) afhankelijkheidsrelatie bestaat. Het is niet omdat de Unieburger samenwoont met het kind, en de derdelands ouder niet, dat die afhankelijkheidsrelatie er niet zou zijn.

Dat één ouder 'echt' in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen sluit niet uit dat er een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie tussen het kind en de derdelandsouder bestaat. Een overheid kan een verblijfsrecht dus niet weigeren omdat één functionerende ouder waarbij een kind inwoont zou volstaan voor dat kind.

Het hoger belang van het kind en het recht op familieleven moet immers mee beoordeeld worden, m.n. de leeftijd van het kind, of er een affectieve relatie is met beide ouders, diens fysieke en emotionele ontwikkeling, en de evenwichtige ontplooiing van dat kind.

Zodra er een affectieve relatie is met beide ouders heeft de weigering van verblijf aan één ouder een impact op de ontwikkeling en ontplooiing van het kind die niet conform diens hoger belang als kind is.

Dit spoort allemaal heel mooi met de rechtspraak van het EHRM omtrent de veronderstelde afhankelijkheidsband tussen een ouder en kind.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).

De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Ook het feit dat een kind wordt opgenomen in de pleegzorg, beëindigt de natuurlijke gezinsband niet (EHRM 25 februari 1992, Margareta en Roger Andersson/Zweden, § 72; zie ook ECRM 27 juni 1996, Johansen/Noorwegen, § 52). Om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan men aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32).

Omstandigheden zoals het gegeven dat een ouder vlak na de scheiding geen pogingen ondernam om zijn kind te zien of zich niet aan de afspraken hield wanneer hij dit wel wenste, en dat, nadat het contact was hersteld, het kind en de ouder elkaar niet op regelmatige basis, maar slechts af en toe ontmoetten, maken volgens het Hof niet zulke uitzonderlijke omstandigheden uit (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 60).

De rechtspraak van het EHRM is consequent zo dat bij de belangenafweging er afdoende rekening moet gehouden worden met de individuele situatie van de betrokken kinderen en hun leeftijd. In het arrest Sen gaf het Hof aan welke criteria meespelen: "Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. » (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, §37.)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner en tussen verzoeker en zijn kinderen niet wordt betwist. Het EHRM heeft in verband met de belangenafweging in dergelijke gevallen er ook reeds aan herinnerd dat "It [the Court] reiterates that national decisionmaking bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it." (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, §§ 118-120).

Of "Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu'il s'agit de familles avec enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l'évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention." (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, §§ 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen, die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.

Hoe verschilt de toepassing van artikel 8 EVRM dan precies van een artikel 7 van het Handvest conforme interpretatie van art. 20 VWEU?

Door in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders in de zin van artikel 8 EVRM (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.2; RvV 17 april 2020, nr. 23292).

In een recent arrest heeft het EHRM bevestigd dat bij de verwijdering van een vreemdeling met een gezin in een Verdragsstaat er toepassing moet gemaakt worden van de Boultifcriteria of Unercriteria, zonder enkel terug te vallen op openbare orde problematiek die meespeelt. Zelfs ernstige criminele feiten zijn slechts een element in de afweging die moet gebeuren en geven op zich de doorslag niet (EHRM, Unuane t. Verenigd Koninkrijk, 24 november 2020, nr 80343/17, §87). Bij een dergelijke beoordeling kan er niet voorbijgegaan worden aan het feit dat een rechter in de Verdragsstaat reeds heeft vastgesteld dat het voor de kinderen omwille van hun verregaande integratie in de verdragsstaat voor hun hoger belang aangewezen is dat zowel zij als hun derdelands ouder in de Verdragsstaat kan blijven (EHRM, Unuane t. VK, §88-89).

Er dient op gewezen te worden dat zolang er zich geen fundamentele problemen voordoen in een gezin, er geen jeugdrechter of familierechter uitspraak zal doen over het hoger belang van het kind in die zin. Het zou pervers zijn dat bij het uitblijven van dergelijke familiale problemen en bijgevolg bij het uitblijven van enige rechterlijke beslissing in die zin, de overheid zou kunnen aannemen dat er niet werd aangetoond dat de volgehouden gezinsband en het directe, fysieke contact tussen ouder en kind in het belang van dat betrokken kind zou zijn.

Uit K.A. en uit Chavez-Vilchez kan niet afgeleid worden dat er een uitzonderlijke afhankelijkheid tussen ouder en kind zou moeten aangetoond worden vooraleer er sprake kan zijn van een risico dat de minderjarige Unieburger zich genoopt zou zien het grondgebied van de Unie te verlaten, of dat die inschatting niet conform de rechtspraak van het EHRM in artikel 8 EVRM dossiers zou moeten verlopen. Er kan evenmin uit afgeleid worden dat de zorg van één bereidwillige ouder volstaat om te besluiten dat er geen dergelijke afhankelijkheid en geen dergelijk risico zou bestaan.

Al wat het Hof van Justitie stelt is dat het loutere bestaan van een afstammingsband, juridisch of biologisch, tussen een kind en zijn ouder niet volstaat om te stellen dat er een afgeleid verblijfsrecht toekomt aan die ouder op grond van artikel 20 VWEU (punt 75 en 76 van het K.A. arrest), terwijl het EHRM stelt dat er wel verondersteld wordt dat er een gezinsleven bestaat tussen ouder en kind.

Er dient herinnerd te worden aan punt 44 van het Ruiz Zambrano arrest, m.n. dat het uitgangspunt is dat de ouder-kind band er bij een geweigerd verblijfsrecht toe zou leiden dat het kind de ouder vergezelt en diens rechten als Unieburger niet kan uitoefenen.

Ook het EHRM hanteert als uitgangspunt een afhankelijkheidsband tussen ouder en kind.

Uit het K.A. arrest blijkt een duidelijk a contrario argument in die zin, m.n. in punt 65 waarin er voor de band tussen volwassenen -anders dan minderjarigen, a fortiori wanneer dat kinderen van jonge leeftijd zijn zoals in het Zambrano arrest- het slechts in uitzonderlijke gevallen zal zijn dat er tussen twee familieleden een afhankelijkheidsverhouding van die aard bestaat dat dit zou leiden tot het vertrek van de Unieburger uit de Unie bij weigering verblijfsrecht aan het familielid.

In punt 71 Chavez-Vilchez verwoordt het HvJ het zo dat duidelijk is dat het aan de overheid is, indien deze wil aanvoeren dat er 'niet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat' om alle betrokken omstandigheden in beschouwing te nemen omtrent o.a. de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden.

Dit houdt een onderzoek in dat de overheid dient te voeren wil deze aanvoeren dat, in tegenstelling tot wat gangbaar is en zeker voor jonge kinderen, er geen dergelijke afhankelijkheidsrelatie tussen ouder en kind bestaat dat art. 20 VWEU in het geding komt. Verwerende partij voert geen enkel onderzoek in die zin, steunt zich niet op wetenschappelijke literatuur maar formuleert louter enkele hypothesen.

In punt 78 herhaalt het Hof nochtans letterlijk dat er hiervoor een onderzoeksplicht, i.e. een actieve plicht te onderzoeken, op de lidstaten rust.

Ook het EHRM neemt het hoger belang van het kind over in haar rechtspraak als een substantieel recht, dat een onderzoeksplicht inhoudt, en niet als louter procedurele garantie. Zie bijvoorbeeld het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk t. Zwitserland, § 135, waarin de Grote Kamer uiteenzet dat het belang van het kind ook de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn van het kind) betreft.

Ook artikel 24 van het Handvest wordt zo gelezen dat het een duidelijke onderzoeksplicht bevat. Zoals M. Maes en A. Wijnants schrijven: "Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden 122, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging" (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1, eigen onderlijning).

De afhankelijkheidsrelatie tussen een jong kind en diens ouder moet, alvast tot op enige hoogte, verondersteld worden. Het is immers onmogelijk om te bewijzen dat iets zo evident als het feit dat een jong kind de liefde, warmte, aandacht en zorg van een ouder nodig heeft en dat een ouder geen meer vervullende relatie kan hebben als met een jong kind. Hoe zou men moeten beschrijven wat het betekent om je kind te troosten als het rechtop zit in bed te snikken omdat het een nachtmerrie heeft, hoe beschrijf je wat het betekent om samen verhaaltjes te lezen voor het slapengaan, gemeenschappelijke humor en herinneringen te ontwikkelen, elkaar vast te pakken, het vel van je kind te voelen, diens haren te wassen, diens teennagels te knippen, tanden te poetsen, boterhammen te smeren, lekkers in een lunchbox te smokkelen, te verblijden met onverwachtse uitstapjes, samen te

tekenen, samen te spelen, et cetera. Dat is een onmogelijke opdracht, en een dergelijke band moet vermoed worden tot er op zijn minst ernstige aanwijzingen zijn van het tegendeel.

Concreet motiveert verwerende partij verder als volgt:

"Wat de band met de kinderen betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene en zijn partner kennelijk voor kinderen hebben gekozen, op een moment dat betrokkene reeds een inreisverbod had gekregen. Betrokkene en zijn partner moeten aldus beseft hebben dat hun gezinsleven mogelijks anders zou zijn dan het gezinsleven van een doorsnee gezin. Kiezen voor kinderen, wetende dat betrokkene onder inreisverbod staat, dan moet men als gezin de consequenties daarvan dragen."

In welke mate een gezinsband die in precair verblijf werd aangegaan beschermingswaardig is maakt wel een element uit in sommige arresten van het EHRM, maar maakt geen deel uit van de elementen die relevant zijn volgens het Hof van Justitie in de afweging op grond van artikel 20 VWEU en het afhankelijkheidsonderzoek.

Verwerende partij gaat ervan uit dat er een afgewogen keuze is gemaakt om kinderen te krijgen, maar dit blijkt niet uit het dossier. Verwerende partij legt de verantwoordelijkheid voor haar keuze om het bestaan van een inreisverbod dat nog geen rechtsgevolgen teweeg heeft gebracht een hindernis te laten zijn voor het recht op verblijf als vader van 2 Belgische kinderen, volledig bij verzoeker, maar ook bij de moeder van zijn kinderen en de kinderen in kwestie zelf.

De kinderen van verzoeker hebben geen enkele keuze gemaakt. Zij zijn niet ongehoorzaam geweest t.o.v. de Belgische Staat maar moeten 'als gezin' wel mee de 'consequenties' dragen. Dit betreft een opvatting die veeleer ideologisch dan juridisch is, die wil straffen en die geen enkele affiniteit vertoont met het hoger belang van de betrokken kinderen, hun welzijn en hun rechten als kind en als mens.

"Verder wat betreft de leeftijd van de kinderen: D.,A. (...) is slechts 2 jaar en D.,A. (...) amper 7 maand oud. Op deze uitermate jonge leeftijd is het redelijk te stellen dat de kinderen fysiek en affectief eigenlijk grotendeels afhankelijk zijn van de moeder. Op een dergelijk jonge leeftijd kunnen kinderen zich ook nog makkelijk aanpassen aan een nieuwe gezinssituatie of leefomgeving. Verder wat de lichamelijke en de emotionele ontwikkeling van de kinderen betreft. De moeder van de Belgische kinderen is een Belgische onderdane, zij is een volwassen persoon geboren en getogen in België. Niets wijst er dan ook op dat zij er niet toe in staat zou zijn de best mogelijke zorg te geven aan de kinderen, zij kan daarbij gebruik maken van alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, begeleiding door Kind en Gezin, kraamzorg en nadien opvangmogelijkheden zoals elke andere ouder in België. Ongetwijfeld heeft zij ook haar netwerk van vrienden en familie in België die haar zo nodig kunnen bijstaan om de zorg op een goede manier te kunnen opnemen."

Verzoeker is erg benieuwd op welke literatuur verwerende partij zich steunt om te stellen dat kinderen van 2 jaar en van 7 maanden oud fysiek en affectief grotendeels afhankelijk zijn van de moeder. Verweerder lijkt te suggereren dat de kinderen in kwestie dan ook zonder hun vader kunnen, wat ingaat tegen hun belang om te hechten met hun vader. Wijzen op de hypothetische mogelijkheid voor kinderen om zich aan te passen, maakt een gedwongen scheiding van hun vader niet minder schadelijk voor hen.

Dat verwerende partij erop meent te moeten wijzen dat de moeder van de kinderen gebruik kan maken van medische ondersteuning, Kind en Gezin, crèches, opvang, ... is ook erg bedenkelijk. In die redenering zijn derdelands ouders van Belgische kinderen in de regel overbodig als ouder, hoogstens is hun aanwezigheid een leuke aanvulling.

Verwerende partij houdt er ook geen rekening mee dat de moeder van de kinderen volgens het administratief dossier al eens met een kind een week in een auto overleefd heeft, en haar netwerk en zelfredzaamheid dus absoluut niet zo groot zijn als verweerder wil doen uitschijnen. Leven en werken als alleenstaande moeder met twee kinderen en door de Belgische Staat jaren in die positie gehouden worden is niet weinig ingrijpend. Het heeft een impact op de moeder haar draagkracht, de affectie die ze kan tonen, haar mogelijkheid om in een inkomen te voorzien, haar geduld, begrip, het gedeelde gezinsinkomen, de kinderen hun geluk, hun stabiliteit, hun woede, hoe ze opgroeien als burger, hun psychische integriteit,

Verzoeker wijst op recent onderzoek dat in het Verenigd Koninkrijk werd gevoerd omtrent de impact van de verwijderbaarheid van een derdelands ouder op de Britse partner en kinderen:

"The research shows that precarious immigration status leads to a range of (potentially extreme) impacts on people's private lives, relationships and families, as well as physical and mental health, finances, careers and identities. Living under chronic insecurity, people are made poorer, sicker and unhappier. Their abilities to plan for the future or to be the partners and parents they wish to be are severely restricted, particularly by aspects of the immigration system such as forced unemployment, long-term uncertainty and the threat or reality of separation by detention or removal. The findings suggest gendered, racialised and classed biases to the recognition and evaluation of family life. The data found that the harm caused by an insecure immigration status is not only felt by TCNs who are unlawfully present or have a criminal record, but also by those with timelimited visas. Moreover, the effects are not only felt by foreign nationals, but also the British and European citizens close to them, even though they are not subject to immigration controls. This includes British children, who face detriment to their standard of living, school attainment, mental health and feelings of Britishness and belonging."

"Gender roles: The immigration system (especially separation, unemployment, precariousness, powerlessness), affects people's gendered identities and family roles. Interviewees reported 'role reversal' in relationship dynamics, with the female partners feeling overburdened by responsibility and work, and the TCN men feeling emasculated, infantilised, ashamed and dependent by being unable to 'provide' financially for their families, make relationship commitments or control their lives. Contributing to their guilt, decision makers (and sometimes in-laws or partners) often explicitly blame TCN men for their legal situations. "

"Citizen partners and children 'Collateral damage': The immigration status insecurity of a parent or partner affects the whole family, including British citizens. The level of harm can be high and long-lasting. Separation (within the UK or across borders), chronic uncertainty and their partners' forced unemployment are particularly damaging, affecting citizens' autonomy over many areas of their lives. Including work, education, place of residence and child raising decisions. Those already socially or economically marginalised are hit hardest."

Children: Although protected by domestic and international law, children's best interests are conditional. The rights of children born to mixed-immigration status couples are coloured by their parents' immigration status and any criminal record. A parent's precarious immigration status (particularly when resulting in separation, forced unemployment or damaged mental health) causes children emotional, behavioural and educational harm and can diminish their sense of Britishness. Parents worry about the future repercussions of their children's anger at the British authorities."

Family formation: The family-life decisions and experiences of British women are directly affected by their TCN partners' immigration status precariousness. This includes decisions around having children, with interviewees delaying starting families, feeling unable to be stay-at-home mums, or relinquishing maternity leave to return to work quickly (with implications for breastfeeding). In many cases, citizen partners feel a conflict between resolving their partners' immigration status and doing best by their children."

Power and responsibility: Precarious migrants often display early and extreme reliance on partners (and sometimes also their in-laws), including in terms of accommodation, food and finances. Citizen partners take on excessive responsibility, from providing emotional stability and income, to managing the legal and administrative applications. This leads to financial and mental health stress and shapes relationship dynamics. Power hierarchies can encourage citizen partners to adopt 'saviour' roles or alternatively behave in potentially abusive ways, such as withholding food, money and documents, or threatening to report partners to the Home Office during arguments or break-ups. "

"Belonging: Citizens' emotional attachments to the UK are challenged by being unable to live there with the partner of their choice and the associated battles with the Home Office, especially when they are long, antagonistic and expensive. Their sense of security and patriotism is particularly shaken by: immigration enforcement action taken against loved ones, emotional damage to their children, being unable to resolve their partner's problems and being advised by the authorities to choose between separation or relocation (seen as a forced choice between one's partner and country)."

Civic disenfranchisement: The British partners feel that they are lesser citizens as a result of falling in love with foreign men. Feeling constrained, judged and punished by the British authorities, their

responses include relocating abroad, relinquishing British citizenship, and actively undermining UK border controls. Some even take on characteristics reminiscent of precarious migrants, including carrying identification documents, anxiety around immigration officers, vans and dawn raids, inability to plan for the future, and living with packed suitcases. British children with precarious migrant parents also display subjugated citizenship and describe feeling rejected by, and resentful of, the British state"

"Financial problems: Both precariously and unlawfully resident TCN experience financial difficulties as a direct result of the immigration system. These relate to the prohibitions against employment and accessing public funds, as well as high, growing and often nonrefundable fees, applications and legal costs. TCNs may feel forced to work illegally to cover legal cases or support families, despite the risks of poor pay, prison or deportation. Impacts: Both TCN and their citizen partners are affected. They lose savings, incomes and benefits, facing potentially extreme financial hardship, debt or destitution. There are material, health and psychological effects, as well as impacts for the internal dynamics of relationships. TCN men commonly suffer shame, dependency and emasculation.

Citizens: The families' ability to navigate the immigration system is affected by the socioeconomic position of citizen partners, including in terms of financial support, access to legal advice, challenges and applications, and enabling flexibility and risk taking (such as getting married, buying time with risky visa applications, and temporarily relocating within Europe (the 'Surinder Singh' route)). Even if lawfully present, having a precarious partner invariably leads to citizens experiencing financial loss. Common impacts include having to take on additional work or debt to support the family. This increases relationship stress and affects conception, parenting and maternity leave decisions. Those made 'single parents' by their partner's detention or removal disrupting care arrangements may be forced to give up their jobs and seek welfare support. '

"Impacts: Separation is deeply distressing for the whole family and particularly damaging to children. It causes significant harm, including to relationships, mental health, legal cases and finances. Decision makers underplay such harm and may even use temporary separations (e.g. by prison or immigration detention) to argue that families have demonstrated they could manage with long-term separation. Damage to children is evident in their behaviour, mental health and school attainment. They may develop emotional, behavioural and educational problems, including anxiety, depression and attachment difficulties. Skype is not an adequate alternative to in-person relationships." (stuk 2, Griffiths, M. and C. Morgan (2021) Deportability and the Family: Mixed- immigration, status families in the UK Report. Bristol: University of Bristol, pg 4-8)

De impact zal zonder onderzoek van een familierechtbank, jeugdrechtbank, parket of expert (zoals in Nederland gedaan wordt) per definitie onzeker zijn, maar er zijn enkel aanwijzingen dat de impact op verzoekers kinderen en partner enkel negatief kan zijn en erg schadelijk op de korte en de lange termijn.

Verwerende partij stelt nochtans: "Het welzijn van de kinderen hoeft door betrokkene zijn (tijdelijke) afwezigheid helemaal niet in het gedrang te zijn. Hij kan ook financieel bijdragen vanuit het buitenland."

Vaderschap houdt natuurlijk veel in dan een regelmatige financiële transactie.

"Wat betreft de affectieve band van de kinderen met vader en moeder; wordt er helemaal niet betwist dat betrokkene wel degelijk een affectieve band heeft met de kinderen. Echter nergens uit het dossier blijkt dat de kinderen een sterkere affectieve band zouden hebben met de vader dan met de moeder of dat de band tussen moeder en kinderen minstens niet even goed zou zijn als met de vader. In die zin achten wij het risico op verstoring van het evenwicht van de kinderen ook zeer laag in. "

Opnieuw is verzoeker erg benieuwd naar de juridische basis die vereist dat voor gezinshereniging met een Belgisch kind de band tussen de derdelands ouder met het kind in kwestie sterker zou moeten zijn dan de band van de Belgische ouder met het kind. Verwerende partij koppelt dit aan een risico op verstoring van het evenwicht van het kind, dat zou in een dergelijk geval "zeer laag" zijn. Ook hier kan verzoeker zich enkel afvragen op welke wettelijke of wetenschappelijke basis verweerder zich hiervoor steunt. Verzoeker weet dat deze frasering voortkomt uit het Chavez-Vilchez arrest maar meent dat een lidstaat er niet zomaar van kan uitgaan dat indien het kind met beide ouders een goede affectieve band heeft het kind niet uit evenwicht gebracht zal worden door de verwijdering van een van die twee ouders.

In Chavez-Vilchez wordt de affectieve band van een kind met de derdelands ouders onderscheiden als element van het element evenwicht van het kind, dat voortkomt uit de pedagogie , en gelinkt wordt aan de emotionele, intellectuele, affectieve, en psychologische balans voor een kind in diens

ontwikkelingstraject. Dat heeft niets te zien met een kruideniersbenadering waarbij het evenwicht van het kind bij ongeveer gelijke affectieve hechting van een kind aan beide ouders niet verstoord zou worden als er één ouder uit die vergelijking wordt gehaald.

De benadering van verwerende partij is niet onderbouwd, niet verijnd en incorrect. Niets laat toe te stellen dat indien een kind een affectieve band met beide ouders heeft het kind niet uit evenwicht gebracht zou worden door de verwijdering van een van die twee ouders.

In tegendeel, verwijdering van een ouder waarmee er een reële affectieve band bestaat, wat verweerder niet betwist, heeft een schadelijke impact op een kind en verstoort diens evenwichtige ontwikkeling.

In EHRM, Nunez t. Noorwegen, wordt een Noorse rechter geciteerd in par. 24 die verwijst naar paragraaf 18 van General Comment No. 7 (2005) van het VN Kinderrechtencomité waarin gewezen wordt op de desastreuze impact van de verwijdering van een ouder op kinderen onder de acht jaar:

"Young children are especially vulnerable to adverse consequences of separations because of their physical dependence on and emotional attachment to their parents/primary caregivers. They are also less able to comprehend the circumstances of any separation. Situations which are most likely to impact negatively on young children include ... situations where children experience disrupted relationships (including enforced separations)".

Chavez-Vilchez, punt 71, vereist dat er betrokken wordt vanuit het hoger belang van de kinderen: "Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden."

De elementen die er worden opgesomd zijn niet limitatief en dienen van elkaar onderscheiden te worden. Verwerende partij maakt hier een karikatuur van.

Verwerende geeft aan dat de kinderen erg jong zijn en poneert dan zonder enige onderbouwing dat ze dus weinig last zouden ondervinden van de scheiding van hun vader, omdat kinderen van die leeftijd volgens verweerder vooral afhankelijk zijn van de moeder. Vreemd natuurlijk, het Hof van Justitie, het VN Kinderrechtencomité en het EHRM geven niet aan dat er verschil moet gemaakt worden tussen ouders naargelang hun geslacht. Verwerende partij individualiseert ook niet, spitst zich niet toe op de concrete verhouding tussen verzoeker en zijn kinderen maar gaat er zonder meer van uit dat kinderen nu eenmaal afhankelijker zijn van hun moeder dan van hun vader, in die zin zelfs dat de vader overbodiger is.

Wat de "lichamelijke en de emotionele ontwikkeling" betreft is er voor verwerende partij voor de Unieburger ouder ook per definitie geen probleem. De Unieburger ouder kan immers altijd genieten van medische ondersteuning, kraamzorg, Kind en Gezin, en opvangmogelijkheden, eventueel vrienden en familie, die zijn er namelijk 'ongetwijfeld' ook als blijkt dat de Belgische moeder eens een week in een auto geleefd heeft met een kind en in de noodopvang heeft verbleven). Verder dan die minimale ondersteuning gaan lichamelijke en emotionele ontwikkeling van kinderen voor verwerende partij blijkbaar niet.

Wat de affectieve relatie betreft, die wordt overbodig zodra er eveneens een affectieve relatie met de Belgische ouder bestaat, en het risico om uit evenwicht gebracht te worden is per definitie "zeer laag" indien er een affectieve relatie met de Belgische ouder bestaat.

Chavez-Vilchez wordt volledig uitgehold, het vindt eigenlijk enkel nog toepassing in het geval dat er geen of amper een affectieve relatie bestaat met de Belgische ouder.

Het is ook bijzonder dat verwerende partij voorbij gaat aan de kwetsbare positie van de moeder van de kinderen, de aard van haar relatie met verzoeker, het feit dat het om twee kleine kinderen gaat wat als ouder verschillende logistieke uitdagingen met zich meebrengt, het feit dat verzoeker bij zijn kinderen woont (wat volgens K.A. op zijn minst een relevant element is al is het niet omdat een ouder niet bij zijn kinderen woont dat er geen afhankelijkheidsband zou bestaan).

Verweerder motiveert ook:

"Ze zijn nog heel klein, mijnheer kan zijn vaderschap ook invullen vanuit het buitenland. Het zal natuurlijk wel wat moeite vragen om op een alternatieve manier contact te houden met de kinderen via telefoon, sociale media, occasionele bezoeken van de kinderen en de partner van betrokkene aan betrokkene in het buitenland, enz."

Vaderschap kan niet ingevuld worden vanuit het buitenland. Als ouder is het van belang fysiek en emotioneel beschikbaar te zijn voor je partner en je kinderen. Je moet je kinderen kunnen vastpakken, troosten, op de schoot houden, voorlezen, dingen aanleren, spelen, ... Een kind van 2 jaar en een kind van 1 jaar zijn niet in staat om betekenisvol contact te hebben via sociale media of via videobeelden.

Verweerder stelt op stereotiepe wijze dat verzoeker een band kan onderhouden met zijn kinderen via moderne communicatiemiddelen.

Online communicatie met kleine kinderen is totaal onvoldoende is aangezien ze aan meer contact nood hebben dan enkel via online communicatie. Met een baby van enkele maanden ouden kan men niet communiceren met moderne communicatiemiddelen (RvV nr. 236 222 van 29 mei 2020).

Het EHRM heeft dienaangaande ook reeds gesteld dat: "dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-1 ; voir aussi, mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 48206/99, § 74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité)." (zie EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, Moretti en Benedetti / Italië, punt 70).

Of: "in zaken die betrekking hebben op het familieleven, kan het verstrijken van de tijd onomkeerbare gevolgen hebben voor de relaties tussen een kind en een ouder die niet met hem leeft. Inderdaad, het verbreken van het contact tussen een zeer jong kind kan aanleiding geven tot een toenemende verslechtering van zijn verhouding met zijn ouder" (eigen vertaling).

Verwerende partij stelt dat alles bij elkaar het "redelijk" is "te stellen dat er geen concrete elementen voorliggen dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie". "Betrokkenes aanwezigheid is niet onontbeerlijk voor het welbevinden van de kinderen in België tijdens mijnheer zijn afwezigheid, noch is het onontbeerlijk om zijn vaderschap te kunnen opnemen."

Zoals eerder al gesteld vereist K.A. geenszins dat de afhankelijkheidsrelatie tussen ouder en kind ook 'bijzonder' is.

Het is verder onmogelijk om over kinderrechten te spreken zonder de beslissingen van het VN-Kinderrechtencomité erbij te halen.

De relevante passages die aandringen op het behoud en herstel van gezinseenheid in het hoger belang van het kind in Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families & Committee on the Rights of the Child, Joint general comment No. 4 (2017) of the Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families and No. 23 (2017) of the Committee on the Rights of the Child on State obligations regarding the human rights of children in the context of international migration in countries of origin, transit, destination and return, 16 november 2017, worden hieronder hernoemen:

"11. Instead, States should adopt solutions that fulfil the best interests of the child, along with their rights to liberty and family life, through legislation, policy and practices that allow children to remain with their family members and/or guardians in non-custodial, community-based contexts while their immigration status is being resolved and the children's best interests are assessed, as well as before return."

"28. The right to family unity for migrants may intersect with States' legitimate interests in making decisions on the entry or stay of non-nationals in their territory. However, children in the context of international migration and families should not be subjected to arbitrary or unlawful interference with their privacy and family life.²¹ Separating a family by deporting or removing a family member from a

State party's territory, or otherwise refusing to allow a family member to enter or remain in the territory, may amount to arbitrary or unlawful interference with family life [Human Rights Committee, communications No. 2009/2010, *Ilyasov v. Kazakhstan*, Views adopted on 23 July 2014; No. 2243/2013, *Husseini v. Denmark*, Views adopted on 24 October 2014; No. 1875/2009, *M.G.C. v. Australia*, Views adopted on 26 March 2015; No. 1937/2010, *Leghaei and others v. Australia*, Views adopted on 26 March 2015; and No. 2081/2011, *D.T. v. Canada*, Views adopted on 15 July 2006]

"29. The Committees are of the view that the rupture of the family unit by the expulsion of one or both parents based on a breach of immigration laws related to entry or stay is disproportionate, as the sacrifice inherent in the restriction of family life and the impact on the life and development of the child is not outweighed by the advantages obtained by forcing the parent to leave the territory because of an immigration-related offence. 23 Migrant children and their families should also be protected in cases where expulsions would constitute arbitrary interference with the right to family and private life. 24 The Committees recommend that States provide avenues for status regularization for migrants in an irregular situation residing with their children, particularly when a child has been born or has lived in the country of destination for an extended period of time, or when return to the parent's country of origin would be against the child's best interests. Where the expulsion of parents is based on criminal offences, their children's rights, including the right to have their best interests be a primary consideration and their right to be heard and have their views taken seriously, should be ensured, also taking into account the principle of proportionality and other human rights principles and standards. "

"31. The Committees are also of the opinion that based on article 18 of the Convention on the Rights of the Child, a comprehensive approach to the child's right to a family environment in the context of migration should contemplate measures directed at enabling parents to fulfil their duties with regard to child development. Considering that irregular migration status of children and/or their parents may obstruct such goals, States should make available regular and non-discriminatory migration channels, as well as provide permanent and accessible mechanisms for children and their families to access long-term regular migration status or residency permits based on grounds such as family unity, labour relations, social integration and others. "

De bestreden beslissing zal het net moeilijker maken voor verzoeker en de moeder van zijn kinderen om goede ouders te zijn die hun verantwoordelijkheid nemen voor de ontwikkeling van hun kinderen.

"32. Under article 10 of the Convention on the Rights of the Child, States parties are to ensure that applications for family reunification are dealt with in a positive, humane and expeditious manner, including facilitating the reunification of children with their parents. When the child's relations with his or her parents and/or sibling(s) are interrupted by migration (in both the cases of the parents without the child, or of the child without his or her parents and/or sibling(s)), preservation of the family unit should be taken into account when assessing the best interests of the child in decisions on family reunification.²⁶ 33. In the case of undocumented children in the context of international migration, States shall develop and implement guidelines, taking particular care that time limits, discretionary powers, and/or lack of transparency in administration procedures should not hinder the child's right to family reunification. "

Ellen DESMET wijst er met CHETAIL (V. CHETAIL, "The Transnational Movement of Persons Under General International Law - Mapping the Customary Law Foundations of International Migration Law" in V. CHETAIL en C. BAULOZ (eds.), *Research Handbook on International Law and Migration*, Cheltenham, Edward Elgar Publishing, 2014, 46.) op dat er een zekere materiële verplichting worden afgeleid uit de tekst van het Kinderrechtenverdrag: "de algemene verplichting van artikel 9(1) van het VRK om een kind niet te scheiden van zijn/haar ouders, gecombineerd met de verplichting van artikel 10(1) van het VRK om negatieve gevolgen voor gezinsleden te vermijden, wijst duidelijk in een "vermoeden van goedkeuring" van een verzoek tot gezinshereniging ¹¹¹. Dit vermoeden van goedkeuring zou vooral worden geactiveerd wanneer er geen redelijke mogelijkheid is voor het kind om elders met zijn/haar ouders herenigd te worden ¹¹². Deze interpretatie komt overeen met de richtlijnen gegeven door het VN-Comité voor de Rechten van het Kind en het VN-Comité voor Arbeidsmigranten, zoals toegelicht in de vorige paragraaf." (E. DESMET, *Mensenrechten van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen*, pg. 49, in E. Desmet, J. Verhellen en S. Bouckaert, *Migratie- en migrantenrecht: recente ontwikkelingen*, deel 18, *Rechten van Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdelingen*, Die Keure 2019).

De afhankelijkheid tussen minderjarig kind en ouder in de rechtspraak van het EHRM moet zo dicht mogelijk die van het HvJ op vlak van artikel 20 VWEU benaderen wil het geoordeelde in Chavez-

Vilchez, dat de beoordeling gebeurt met respect voor het hoger belang van het kind en het recht op gezinsleven, enige waarde hebben.

Artikel 22 van de Belgische Grondwet, artikel 5.5 van de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, artikel 24, tweede lid Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind vereisen dat de belangen van het kind vooropstaan bij alle handelingen die betrekking hebben op kinderen. De rechtspraak van het HvJ heeft daarnaast erkend dat kinderen voor een volledige en harmonieuze ontplooiing van hun persoonlijkheid dienen op te groeien in een gezinsomgeving. Artikel 8 EVRM (recht op gezinshereniging) moet zo ook in samenhang gelezen worden met de bepalingen van de rechten van het kind. Het hoger belang van het kind bestaat uit "maintenir ses liens avec sa famille, sauf dans les cas où celle-ci s'est montrée particulièrement indigne, car briser ce lien revient à couper l'enfant de ses racines."

Een dergelijke band kan niet vervangen worden door Whatsapp contact of andere sociale media. Dergelijk contact is slechts sporadisch, eendimensionaal, er is geen reële aanwezigheid of beschikbaarheid, en het is moeilijk voor een kind om op die manier contact te houden wat erg veel kunstmatig gewicht op het contact zou leggen, terwijl de liefde tussen vader en kind net erg spontaan en evident is.

Verzoeker kan zijn gezinsleven met zijn partner en kinderen nergens anders beleven. De bestreden beslissing maakt een schending uit van artikel 8 EVRM en artikel 20 VWEU.

Er dient op gewezen te worden dat de toepassing van artikel 20 VWEU dient onderscheiden te worden van de bescherming die artikel 8 EVRM met zich meebrengt.

Verzoeker wilt eraan herinneren dat het recht op gezinshereniging met een Belgisch kind er is gekomen naar aanleiding van het Ruiz Zambrano arrest. Het is in Chavez-Vilchez dat het afhankelijkheidsonderzoek waar verwerende partij naar verwijst er gekomen is, dat wil zeggen, los van het bestaan van een inreisverbod. Het HvJ heeft erin K.A. aan herinnerd dat zelfs indien er een inreisverbod werd opgelegd artikel 20 VWEU, Ruiz Zambrano en Chavez Vilchez nog steeds gelden en de afhankelijkheid nog steeds beoordeeld dient te worden.

Verwerende partij leest K.A. blijkbaar op zo'n manier dat zelfs al bestaat er een positief recht op gezinshereniging in artikel 40ter Vw. dat de omzetting vormt van artikel 20 VWEU, het bestaan van een inreisverbod dat recht ontoegankelijk maakt en artikel 20 VWEU op een andere wijze moet toegepast worden en er plots een afhankelijkheidsonderzoek nodig is, een onderzoek dat niet gevoerd zou worden als er geen inreisverbod voorhanden was (hoewel dat inreisverbod dus geen rol van betekenis speelt in Chavez-Vilchez). De wijze waarop dit afhankelijkheidsonderzoek door verweerder wordt ingevuld zorgt ervoor dat zodra een kind een affectieve band met de Belgische ouder heeft er eigenlijk geen echte afhankelijkheid van de derdelandsouder bestaat.

Een dergelijke benadering is juridisch niet onderbouwd en zorgt ervoor dat artikel 20 VWEU voor een derdelands ouder mét inreisverbod anders toegepast wordt dan voor een derdelands ouder zonder inreisverbod, en daar is noch een nationaalrechtelijke noch een Unierechtelijke basis voor. Het maakt een schending uit van het gelijkheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoekster niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om voornoemde beginselen geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

“Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod (zie daartoe arrest K. A. HvJ C-82/16 dd.8 mei 2018).”

De verzoekende partij is echter van mening dat het gevoerde afhankelijkheidsonderzoek gebrekkig is.

3.4. In het arrest K.A. van het Hof van Justitie (HvJ 2 mei 2018 (GK), nr. C-82/16, K.A.), waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, worden een aantal richtsnoeren gegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is (ibid., pt. 70-76). Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet, zoals gesteld en zoals in de bestreden beslissing ook wordt aangegeven, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hogere belang van het kind – bepaling waarvan de verzoekende partij overigens eveneens de schending aanvoert. De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse

daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

In de bestreden beslissing gaat de verwerende partij als volgt in op de afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en haar kinderen:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene intussen ook vader is van twee Belgische minderjarige kinderen, D.A. (...) en D.Am. (...). Echter, het hebben van twee Belgische kinderen geeft betrokkene niet automatisch het recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kinderen niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. (...)

Wat de band met de kinderen betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene en zijn partner kennelijk voor kinderen hebben gekozen, op een moment dat betrokkene reeds een inreisverbod had gekregen. Betrokkene en zijn partner moeten aldus beseft hebben dat hun gezinsleven mogelijks anders zou zijn dan het gezinsleven van een doorsnee gezin. Kiezen voor kinderen, wetende dat betrokkene onder inreisverbod staat, dan moet men als gezin de consequenties daarvan dragen.

Verder wat betreft de leeftijd van de kinderen: D.A. (...) is slechts 2 jaar en D.Am. (...) amper 7 maand oud. Op deze uitermate jonge leeftijd is het redelijk te stellen dat de kinderen fysiek en affectief eigenlijk grotendeels afhankelijk zijn van de moeder. Op een dergelijk jonge leeftijd kunnen kinderen zich ook nog makkelijk aanpassen aan een nieuwe gezindssituatie of leefomgeving. Verder wat de lichamelijke en de emotionele ontwikkeling van de kinderen betreft. De moeder van de Belgische kinderen is een Belgische onderdane, zij is een volwassen persoon geboren en getogen in België. Niets wijst er dan ook op dat zij er niet toe in staat zou zijn de best mogelijke zorg te geven aan de kinderen, zij kan daarbij gebruik maken van alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, begeleiding door Kind en Gezin, kraamzorg en nadien opvangmogelijkheden zoals elke andere ouder in België. Ongetwijfeld heeft zij ook haar netwerk van vrienden en familie in België die haar zo nodig kunnen bijstaan om de zorg op een goede manier te kunnen opnemen. Het welzijn van de kinderen hoeft door betrokkene zijn (tijdelijke) afwezigheid helemaal niet in het gedrang te zijn. Hij kan ook financieel bijdragen vanuit het buitenland.

Wat betreft de affectieve band van de kinderen met vader en moeder, wordt er helemaal niet betwist dat betrokkene wel degelijk een affectieve band heeft met de kinderen. Echter nergens uit het dossier blijkt dat de kinderen een sterkere affectieve band zouden hebben met de vader dan met de moeder of dat de band tussen moeder en kinderen minstens niet even goed zou zijn als met de vader. In die zin achten wij het risico op verstoring van het evenwicht van de kinderen ook zeer laag in. Ze zijn nog heel klein, mijnheer kan zijn vaderschap ook invullen vanuit het buitenland. Het zal natuurlijk wel wat moeite vragen om op een alternatieve manier contact te houden met de kinderen via telefoon, sociale media, occasionele bezoeken van de kinderen en de partner van betrokkene aan betrokkene in het buitenland, enz. Echter, dat is nu eenmaal inherent aan het starten van een gezin, terwijl men een inreisverbod gekregen heeft. Het inreisverbod gaat ook maar om een tijdelijke scheiding, niets sluit uit dat indien betrokkene enige tijd het inreisverbod heeft opgevolgd en nadien (vervroegde) opheffing vraagt zoals bij wet voorzien, hij nadien de kinderen terug kan komen vergezellen. Alles bij elkaar is het redelijk te stellen dat er geen concrete elementen voorliggen dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie. Betrokkenes aanwezigheid is niet onontbeerlijk voor het welbevinden van de kinderen in België tijdens mijnheer zijn afwezigheid, noch is het onontbeerlijk om zijn vaderschap te kunnen opnemen.”

3.5. De verzoekende partij betoogt dat rekening moet worden gehouden met het gegeven dat het weigeren van een verblijfsrecht aan haar, eveneens de effectieve rechten van haar kind als Unieburger in het gedrang brengt gezien dit kind zich feitelijk gedwongen zou zien het territorium van de Unie te verlaten. Zij verwijst naar het arrest Ruiz Zambrano van het Hof van Justitie van 8 maart 2011 en

benadrukt “Op de voorgelegde vragen dient dus te worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd, dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien zulke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen.” Als het om jonge kinderen gaat met de Belgische nationaliteit is er volgens de verzoekende partij aldus weinig marge voor de Belgische staat een verblijfsvergunning te weigeren, dat deze weigering een uitzondering zou moeten zijn die gesteund is op een bewezen afwezigheid van een negatieve impact op de betrokkenen kinderen. Vervolgens citeert de verzoekende partij uit het arrest Chavez-Vilchez e.a. van 10 mei 2017 van het Hof van Justitie waarbij de verzoekende partij verduidelijkt dat bij de beoordeling van het risico dat een minderjarige Unieburger genoopt zal zijn het grondgebied van de Unie te verlaten bepaald dient te worden welke ouder de daadwerkelijke zorg heeft over het kind en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die onderdaan is van een derde land, dat die beoordeling dient te gebeuren rekening houdende met de artikelen 7 en 24 van het Handvest. De verzoekende partij verduidelijkt dat het in voormelde zaak gaat om ouders die uit elkaar zijn. Zij stelt dat het Hof in voormelde zaak ook oordeelt dat het feit dat de andere ouder de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind kan en wil dragen relevant is maar niet volstaat om te besluiten dat er geen zodanige afhankelijkheidsrelatie bestaat met de derdelands ouder dat het kind bij een weigering van het verblijfsrecht aan die laatste zich genoopt zou zien de Unie te verlaten, maar dat alle betrokken omstandigheden in rekening moeten worden gebracht specifiek de leeftijd van het kind, diens lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van affectieve relatie met beide ouders, alsook het risico voor het kind uit balans te geraken indien hij van deze derdelands ouder gescheiden zou worden. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij wel motieven opneemt over de affectieve relatie, over het risico voor het evenwicht van de betrokken kinderen maar het platitudes, ononderbouwde hypothesen en stereotyperingen betreft, dat het niet gebaseerd is op feiten in het dossier of op enig echt onderzoek. Zij vervolgt dat in laatste instantie het Hof in het arrest Chavez-Vilchez herinnert aan de onderzoeksplicht van de lidstaten om op basis van de verstrekte gegevens het nodige onderzoek te doen naar de gevolgen van een eventuele weigering van het verblijfsrecht op het kind, dat de verwerende partij geen enkel onderzoek heeft gevoerd, waarna de verzoekende partij de van toepassing zijnde principes uit het arrest K.A. e.a. herhaalt en stelt dat het duidelijk is dat er geen strikte criteria zijn maar bepaalde relevante indicaties bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, dat het duidelijk is dat er een concreet onderzoek moet zijn naar het hoger belang van het kind en er rekening houdend met dit belang en het recht op een gezinsleven een inschatting dient te gebeuren van het risico dat de minderjarige Unieburger zich genoopt zou zien het grondgebied te verlaten indien de derdelands ouder geen verblijfsrecht krijgt, dat het relevant, maar niet determinerend is, wie het gezag over het kind heeft en bij wie de wettelijke, financiële en affectieve last berust, dat het ook relevant is te bepalen welke ouder de daadwerkelijke zorg voor het kind draagt, dat uit niets blijkt dat dit slechts één ouder zou kunnen zijn, en of er een daadwerkelijke, en geen uitzonderlijke of bijzondere, afhankelijkheidsrelatie bestaat, dat één ouder echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen niet uitsluit dat er een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen het kind en de derdelandsouder, dat een overheid een verblijfsrecht dus niet kan weigeren omdat één functionerende ouder waarbij een kind inwoont zou volstaan voor dat kind, dat het hoger belang van het kind en het recht op een familieleven mee dient beoordeeld te worden met inbegrip van de leeftijd van het kind, of er een affectieve relatie is met beide ouders, diens fysieke en emotionele ontwikkeling, en de evenwichtige ontplooiing van dat kind, dat zodra er een affectieve relatie is met beide ouders de weigering van verblijf aan één ouder een impact heeft op de ontwikkeling en ontplooiing van dat kind die niet conform diens hoger belang als kind is. De verzoekende partij stelt nog dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het beschermingswaardig gezinsleven tussen haar en haar kinderen niet wordt betwist. De verzoekende partij stelt zich de vraag hoe de toepassing van artikel 8 van het EVRM precies verschilt van een artikel 7 van het Handvest conforme interpretatie van artikel 20 van het VWEU, waarbij zij onder verwijzing naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof stelt dat door in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, de wetgever rekening houdt met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij argumenteert dat uit K.A. en Chavez-Vilchez niet kan worden afgeleid dat er een uitzonderlijke afhankelijkheidsband tussen ouder en kind zou aangetoond moeten worden vooraleer er sprake kan zijn van een risico dat de minderjarige Unieburger zich genoopt zou zien het grondgebied van de Unie te verlaten, dat evenmin kan afgeleid worden dat de zorg van één bereidwillige ouder volstaat om te besluiten dat er geen dergelijke afhankelijkheid en geen dergelijk risico zou bestaan. De verzoekende partij wijst er nog op dat in het arrest K.A. een *a contrario*

argument blijkt in die zin waarin er voor de band tussen volwassenen – anders dan minderjarigen, *a fortiori* wanneer dat kinderen van jonge leeftijd zijn zoals in het Zambrano arrest – het slechts in uitzonderlijke gevallen zal zijn dat er tussen twee familieleden een afhankelijkheidsverhouding van die aard bestaat dat dit zou leiden tot het vertrek van de Unieburger bij weigering van het verblijfsrecht aan het familielid. Zij stelt dat in punt 71 Chavez-Vilchez het Hof van Justitie het zo duidelijk verwoordt dat het aan de overheid is, indien deze wil aanvoeren dat er ‘niet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat’ om alle betrokken omstandigheden in beschouwing te nemen, onder meer de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder derdelander, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden. Zij vervolgt dat dit een onderzoek inhoudt dat de overheid dient te voeren wil deze aanvoeren dat, in tegenstelling tot wat gangbaar is en zeker voor jonge kinderen, er geen dergelijke afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen ouder en kind dat artikel 20 VWEU in het geding komt en meent dat de verwerende partij geen enkel onderzoek voert in die zin, zich niet steunt op wetenschappelijke literatuur maar louter enkele hypothesen formuleert. De verzoekende partij betoogt dat de afhankelijkheidsrelatie tussen een jong kind en diens ouder, alvast tot op enige hoogte verondersteld moet worden en argumenteert dat de mate waarin de gezinsband werd aangegaan in precair verblijf geen deel uitmaakt van de elementen die relevant zijn volgens het Hof van Justitie in de afweging op grond van artikel 20 VWEU en het afhankelijkheidsonderzoek, waarbij de verzoekende partij er nog op wijst dat haar kinderen geen enkele keuze hebben gemaakt, dat het feit dat zij en haar partner gekozen hebben voor kinderen op een moment dat zij reeds een inreisverbod had gekregen geen enkele affiniteit vertoont met het hoger belang van de betrokken kinderen, hun welzijn en hun rechten als kind en als mens. Zij vervolgt dat zij erg benieuwd is op welke literatuur de verwerende partij zich steunt om te stellen dat de kinderen van 2 jaar en van 7 maanden oud fysiek en affectief grotendeels afhankelijk zijn van de moeder, dat de verwerende partij lijkt te suggereren dat de kinderen in kwestie zonder hun vader kunnen, wat ingaat tegen hun belang om te hechten met hun vader, dat wijzen op de hypothetische mogelijkheid voor de kinderen om zich aan te passen, een gedwongen scheiding van hun vader niet minder schadelijk voor hen maakt. Betreffende de mogelijkheid voor de moeder om gebruik te maken van ondersteuning in België, merkt de verzoekende partij op dat dit erg bedenkelijk is daar in die redenering een derdelands ouder van Belgische kinderen in de regel overbodig is als ouder. De verzoekende partij wijst er ook nog op dat het vaderschap veel meer inhoudt dan een regelmatige financiële transactie en stelt zich de vraag naar de juridische basis die vereist dat voor gezinshereniging met een Belgisch kind de band tussen de derdelands ouder met het kind sterker zou moeten zijn dan de band van de Belgische ouder met het kind, waarna zij erop wijst dat de verwerende partij dit koppelt aan een risico op verstoring van het evenwicht van het kind, dat in dergelijk geval ‘zeer laag’ zou zijn, dat ook hier de verzoekende partij zich enkel kan afvragen op welke wettelijke of wetenschappelijke basis de verwerende partij zich hiervoor steunt, dat de benadering van de verwerende partij niet onderbouwd is, niet verifind en incorrect, dat niets toelaat te stellen dat indien het kind een affectieve band heeft met beide ouders het kind niet uit evenwicht gebracht zou worden door de verwijdering van een van die twee ouders, dat in tegendeel, verwijdering van een ouder waarmee een reële affectieve band bestaat, wat de verwerende partij volgens haar niet betwist, een schadelijke impact heeft op een kind en diens evenwichtige ontwikkeling verstoort. Betreffende de stelling dat haar kinderen erg jong zijn en ze weinig last zouden ondervinden van de scheiding van hun vader omdat kinderen van die leeftijd vooral afhankelijk zijn van de moeder, stelt de verzoekende partij dat dit niet onderbouwd is en vreemd is daar het Hof van Justitie niet aangeeft dat er verschil moet worden gemaakt tussen ouders naargelang hun geslacht, dat de verwerende partij ook niet individualiseert, zich niet toespitst op de concrete verhouding tussen haar en haar kinderen maar zonder meer ervan uitgaat dat de kinderen nu eenmaal afhankelijker zijn van hun moeder dan van hun vader, in die zin dat de vader overbodiger is. Betreffende de lichamelijke en emotionele ontwikkeling argumenteert de verzoekende partij dat er volgens de verwerende partij ook geen probleem is voor de Unieburger, dat zij immers kan genieten van ondersteuning en dat de ontwikkeling blijkbaar niet verder gaat dan die minimale ondersteuning. Zij herhaalt dat wat de affectieve relatie betreft, die overbodig wordt zodra er eveneens een affectieve relatie is met de Belgische ouder en het risico om uit evenwicht gebracht te worden per definitie zeer laag is indien er een affectieve relatie met de Belgische ouder bestaat. De verzoekende partij betoogt dat het bijzonder is dat de verwerende partij voorbij gaat aan de kwetsbare positie van de moeder van de kinderen, de aard van haar relatie met de verzoekende partij, het feit dat het om twee kleine kinderen gaat wat als ouder verschillende logistieke uitdagingen met zich meebrengt en het feit dat zij bij haar kinderen woont. Betreffende het invullen van het vaderschap van uit het buitenland, betoogt de verzoekende partij nog dat dit niet kan, dat het als ouder van belang is om fysiek en emotioneel beschikbaar te zijn voor de partner en de kinderen, dat de kinderen moeten kunnen worden vastgepakt, getroost, op de schoot gehouden, voorgelezen, en dergelijke meer, dat een kind van twee jaar en van één jaar niet in staat is

om betekenisvol contact te hebben via sociale media of via videobeelden, dat de verwerende partij op stereotiepe wijze stelt dat de verzoekende partij een band kan onderhouden met haar kinderen via moderne communicatiemiddelen en zij meent dat online communicatie met kleine kinderen totaal onvoldoende is aangezien ze aan meer contact nood hebben dan enkel via online communicatie, dat men met een baby van enkele maanden oud niet kan communiceren via moderne communicatiemiddelen. De verzoekende partij benadrukt nogmaals dat het arrest K.A. niet vereist dat de afhankelijkheidsrelatie tussen ouder en kind bijzonder is. De verzoekende partij concludeert dat de wijze waarop het afhankelijkheidsonderzoek door de verwerende partij wordt ingevuld ervoor zorgt dat van zodra een kind een affectieve band met de Belgische ouder heeft er eigenlijk geen echte afhankelijkheid van de derdelandsouder bestaat, dat een dergelijke benadering niet juridisch onderbouwd is.

3.6. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent dat de verzoekende partij een (juridische) gezinsband heeft met haar twee minderjarige kinderen, noch dat de verzoekende partij samenwoont met haar partner en haar twee minderjarige kinderen. Deze elementen vinden ook gedeeltelijk steun in het administratief dossier. Immers bevat dit een geboorteakte van het oudste kind waaruit blijkt dat de verzoekende partij het kind heeft erkend en de vader is. Ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit een email van 30 april 2020 van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat de partner van de verzoekende partij sedert 26 maart 2020 gedomicilieerd is op het adres R. te Herentals samen met haar oudste minderjarig kind en dat, hoewel de partner van de verzoekende partij op 26 februari 2020 verklaarde niet langer een relatie te hebben met de verzoekende partij, de verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging op 23 november 2020 een bijlage 19ter ontvangt waarop vermeld staat dat zij verklaart te verblijven op het adres R. te Herentals en ook het inlichtingenbulletin van 30 november 2020 vermeldt dat de verzoekende partij verblijft op voormeld adres. De bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij ook betekend op voormeld adres op 26 mei 2021, zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Ook uit een mail van het Stadsbestuur van Herentals van 5 mei 2020, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij verblijft te Herentals.

Daarnaast stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van het feit dat de partner van de verzoekende partij op 8 oktober 2020 opnieuw bevallen is van een kind en dat ook dit kind de naam van de verzoekende partij draagt.

Voorts kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat het bestaan van een (beschermingswaardig) gezinsleven en van een reële affectieve band tussen haar en haar kinderen wordt betwist.

3.7. Gelet op de overwegingen opgenomen in K.A., kon de verwerende partij er terecht op wijzen dat het loutere bestaan van een gezinsband niet volstaat als rechtvaardiging om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. De verwerende partij kan eveneens dienstig verwijzen naar het feit dat de moeder van de Belgische kinderen een Belgische onderdane is en een volwassen persoon die geboren en getogen is in België, dat niets erop wijst dat zij er niet toe in staat zou zijn de best mogelijke zorg te geven aan de kinderen, dat zij daarbij gebruik kan maken van alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, begeleiding door Kind en Gezin, kraamzorg en nadien opvangmogelijkheden zoals elke andere ouder in België, dat zij ongetwijfeld ook haar netwerk van vrienden en familie heeft in België die haar zo nodig kunnen bijstaan om de zorg op een goede manier te kunnen opnemen. Doch deze overwegingen volstaan niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Immers blijkt uit het arrest K.A., het weze herhaald dat de omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, een relevant gegeven vormt maar op zich niet volstaat om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is.

Gelet op het feit dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding dient beoordeeld te worden in het licht van het hoger belang van het kind, is de vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij en haar partner kennelijk voor kinderen hebben gekozen op een moment dat de verzoekende partij reeds

een inreisverbod had gekregen en dat zij en haar partner aldus moeten hebben beseft dat hun gezinsleven mogelijk anders zou zijn dan het gezinsleven van een doorsnee gezin, niet relevant. Het hoger belang van het kind kan niet terzijde worden geschoven omdat de ouders voor kinderen hebben gekozen op een moment dat de verzoekende partij reeds een inreisverbod had gekregen. Bovendien, zoals de verzoekende partij ook aangeeft in haar verzoekschrift, blijkt uit het arrest K.A. dat het niet van belang is dat een afhankelijkheidsverhouding tussen een derdelander en zijn minderjarig kind is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod werd vastgesteld, zoals blijkt uit volgende overwegingen:

“77. In de derde plaats moet worden bepaald of artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de derdelander zich ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld.

78 In dit verband zij eraan herinnerd dat het verblijfsrecht dat op grond van artikel 20 VWEU toekomt aan derdelanders die familielid van een burger van de Unie zijn, een afgeleid verblijfsrecht is dat tot doel heeft de vrijheden van verkeer en verblijf van de Unieburger te beschermen, en dat de afhankelijkheidsverhouding die tussen deze Unieburger en zijn familielid dat derdelander is, bestaat in de zin die in punt 52 van het onderhavige arrest is vermeld, de reden is waarom aan laatstgenoemde een recht moet toekomen om te verblijven op het grondgebied van de lidstaat waarvan die Unieburger onderdaan is.

79 Aan het burgerschap van de Unie zou dan ook het nuttige effect worden ontnomen indien een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging automatisch zou moeten worden afgewezen wanneer een dergelijke afhankelijkheidsverhouding tussen de Unieburger en zijn familielid dat derdelander is, is ontstaan op een moment waarop tegen laatstgenoemde reeds een terugkeerbesluit was uitgevaardigd dat gepaard ging met een inreisverbod, zodat bekend was dat zijn verblijf illegaal was. In een dergelijk geval kan namelijk per definitie geen rekening zijn gehouden met het bestaan van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding tussen de Unieburger en de derdelander toen het met een inreisverbod gepaard gaande terugkeerbesluit werd vastgesteld dat tegen hem werd uitgevaardigd.

80 Voor het overige heeft het Hof reeds in de arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano (C-34/09, EU:C:2011:124), en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a. (C-133/15, EU:C:2017:354), aanvaard dat aan derdelanders die ouders zijn van minderjarige burgers van de Unie die hun recht op vrij verkeer nooit hebben uitgeoefend, een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU toekomt, ook al verbleven die ouders illegaal op het grondgebied van de lidstaat in kwestie toen die burgers van de Unie geboren werden.

81 Uit een en ander volgt dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de derdelander zich ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld.”

Betreffende die elementen die betrekking hebben op de afhankelijkheidsrelatie, de affectieve relatie en het hoger belang van het kind, overweegt de verwerende partij dat gelet op de uitermate jonge leeftijd van de kinderen, met name twee jaar en amper 7 maand, het redelijk is te stellen dat de kinderen fysiek en affectief eigenlijk grotendeels afhankelijk zijn van de moeder, dat op een dergelijke jonge leeftijd kinderen zich ook nog makkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe gezinssituatie of leefomgeving, dat wat de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van de kinderen betreft, het welzijn van de kinderen door de verzoekende partij haar (tijdelijke) afwezigheid helemaal niet in het gedrang hoeft te zijn, dat zij ook financieel kan bijdragen vanuit het buitenland, dat voorts niet wordt betwist dat de verzoekende partij een affectieve band heeft met de kinderen, dat echter nergens blijkt dat de kinderen een sterkere affectieve band zouden hebben met de vader dan met de moeder of dat de band tussen de moeder en de kinderen niet minstens evengoed zou zijn, dat het risico op het verstoren van het evenwicht van de kinderen zeer lang geacht wordt, dat ze nog heel klein zijn en de verzoekende partij haar vaderschap ook kan invullen vanuit het buitenland, dat het natuurlijk wel wat moeite zal vragen om op een alternatieve manier contact te houden met de kinderen via de telefoon, sociale media, occasionele bezoeken van de kinderen en de partner van de verzoekende partij aan haar in het buitenland, enzovoort, dat dit nu eenmaal inherent is aan het starten van een gezin, terwijl men een inreisverbod heeft gekregen, dat het inreisverbod ook maar om een tijdelijke scheiding gaat en niets uitsluit dat indien de verzoekende partij enige tijd het inreisverbod heeft opgevolgd en nadien (vervroegde) opheffing vraagt zoals bij wet voorzien, zij nadien de kinderen kan komen vergezellen, dat het alles bij elkaar redelijk is te stellen dat er geen concrete elementen voorliggen dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie, dat haar aanwezigheid niet onontbeerlijk is voor het welbevinden van

de kinderen in België tijdens haar afwezigheid, noch het onontbeerlijk is om haar vaderschap te kunnen opnemen.

Betreffende de overweging dat het natuurlijk wel wat moeite zal vragen om op een alternatieve manier contact te houden met de kinderen via de telefoon, sociale media, occasionele bezoeken van de kinderen en de partner van de verzoekende partij aan haar in het buitenland, enzovoort, dat dit nu eenmaal inherent is aan het starten van een gezin, terwijl men een inreisverbod heeft gekregen, herhaalt de Raad dat het hoger belang van het kind niet kan terzijde worden geschoven omdat de ouders voor kinderen hebben gekozen op een moment dat de verzoekende partij reeds een inreisverbod had gekregen. Eveneens kan herhaald worden dat uit het arrest K.A. blijkt dat *“het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de derdelander zich ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld.”* Ook het feit dat het inreisverbod maar om een ‘tijdelijke’ scheiding gaat en niets uitsluit dat indien de verzoekende partij enige tijd het inreisverbod heeft opgevolgd en nadien (vervroegde) opheffing vraagt zoals bij wet voorzien, zij nadien haar kinderen kan komen vergezellen, leidt niet *ipso facto* tot de vaststelling dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouderderdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, het weze herhaald, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Hoewel het element van de duur van de scheiding niet geheel van elke relevantie lijkt te zijn ontdaan bij het beoordelen van het risico voor het evenwicht van het kind dat zou ontstaan bij de scheiding van een ouder, dient *in casu* te worden vastgesteld dat er een inreisverbod voorligt en de duur van het inreisverbod drie jaar betreft en dat de leeftijd van de kinderen slechts twee jaar en amper zeven maand is, zoals ook weergegeven in de bestreden beslissing. De verwerende partij kan in de context van dit dossier dan ook niet ernstig voorhouden dat een inreisverbod van drie jaar een ‘tijdelijke’ scheiding betekent in het leven van kinderen van zo'n jonge leeftijd, rekening houdend met het feit dat het inreisverbod ten gevolge van het arrest Ouhrami de volle drie jaar zal lopen nu de verzoekende partij het Belgisch grondgebied nog niet heeft verlaten.

Voorts blijkt uit de overwegingen vooral dat de verwerende partij niet ontkent dat er sprake is van een affectieve relatie tussen de verzoekende partij en haar kinderen doch meent dat de kinderen gelet op hun jonge leeftijd fysiek en affectief grotendeels afhankelijk zijn van de moeder, dat zij zich nog makkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe gezinssituatie en niet blijkt dat haar kinderen een sterkere affectieve band zouden hebben met de verzoekende partij dan met de moeder. Met de overweging dat de kinderen zich nog makkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe gezinssituatie lijkt de verwerende partij te willen aangeven dat er geen risico is voor het evenwicht van de kinderen bij een scheiding van de verzoekende partij. Betreffende dit evenwicht neemt de verwerende partij eveneens in rekening dat het welzijn van de kinderen door de verzoekende partij haar (tijdelijke) afwezigheid helemaal niet in het gedrang hoeft te zijn, dat zij ook financieel kan bijdragen vanuit het buitenland, dat de kinderen nog heel klein zijn en de verzoekende partij haar vaderschap ook kan invullen vanuit het buitenland, dat het natuurlijk wel wat moeite zal vragen om op een alternatieve manier contact te houden met de kinderen via de telefoon, sociale media, occasionele bezoeken van de kinderen en de partner van de verzoekende partij aan haar in het buitenland, enzovoort, dat het alles bij elkaar redelijk is te stellen dat er geen concrete elementen voorliggen dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie, dat haar aanwezigheid niet onontbeerlijk is voor het welbevinden van de kinderen in België tijdens haar afwezigheid, noch het onontbeerlijk is om haar vaderschap te kunnen opnemen.

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij er lijkt aan voorbij te gaan dat zij samenwoont met haar kinderen. Eveneens betoogt de verzoekende partij terecht *“(…) een kind van 1 jaar zijn niet in staat om betekenisvol contact te hebben via sociale media of via videobeelden. Verweerder stelt op stereotiepe wijze dat verzoeker een band kan onderhouden met zijn kinderen via moderne communicatiemiddelen. Online communicatie met kleine kinderen is totaal onvoldoende is aangezien ze aan meer contact nood hebben dan enkel via online communicatie. Met een baby van enkele maanden ouden kan men niet communiceren met moderne communicatiemiddelen (RvV nr. 236 222 van 29 mei 2020).”*

De Raad stelt vast dat niet alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak in de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding blijken betrokken te zijn en dan vooral in het licht van het hoger

belang van de kinderen. Minstens blijkt niet dat alle relevante feiten en omstandigheden op correcte en/of kennelijk redelijke wijze werden overwogen.

De gemachtigde stelt op stereotiepe wijze dat *“mijnheer kan zijn vaderschap ook invullen vanuit het buitenland. Het zal natuurlijk wel wat moeite vragen om op een alternatieve manier contact te houden met de kinderen via telefoon, sociale media, occasionele bezoeken van de kinderen en de partner van betrokkene aan betrokkene in het buitenland”*, en dat het maar om een tijdelijke scheiding gaat. De gemachtigde heeft nochtans kennis van het feit dat de verzoekende partij samenwoont met haar kinderen en dat de verzoekende partij en haar partner hun jongste kind op het ogenblik van de bestreden beslissing amper zeven maand oud was. Vooreerst herhaalt de Raad dat de verwerende partij in de context van dit dossier niet ernstig kan voorhouden dat een inreisverbod van drie jaar een ‘tijdelijke’ scheiding betekent in het leven van kinderen van zo’n jonge leeftijd. De verzoekende partij kan voorts gevolgd worden dat online communicatie met kleine kinderen totaal onvoldoende is aangezien ze aan meer contact nood hebben dan enkel via online communicatie. De Raad ziet overigens niet in hoe men redelijkerwijs met een baby van amper zeven maanden aan communicatie via moderne communicatiemiddelen zou doen.

Het EHRM heeft dienaangaande ook reeds gesteld dat: *“dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-I ; voir aussi, mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 48206/99, § 74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité).”* (zie EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, Moretti en Benedetti / Italië, punt 70). Of: *“in zaken die betrekking hebben op het familieleven, kan het verstrijken van de tijd onomkeerbare gevolgen hebben voor de relaties tussen een kind en een ouder die niet met hem leeft. Inderdaad, het verbreken van het contact tussen een zeer jong kind kan aanleiding geven tot een toenemende verslechtering van zijn verhouding met zijn ouder”* (eigen vertaling).

Door louter te herhalen in de nota met opmerkingen, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, dat het vaderschap ook vanop een afstand kan ingevuld worden via het gebruik van moderne communicatiemiddelen, weerlegt de verwerende partij voormelde vaststellingen niet. Betreffende de verwijzing naar arrest nr. 185 738 van de Raad van 21 april 2017 wijst de Raad erop dat zijn arresten geen precedentenwerking hebben. Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest vergeleken kunnen worden met de feiten die de onderhavige zaak kenmerken.

Zoals de verzoekende partij ook nog terecht aanvoert, lijkt de verwerende partij een “bijzondere vorm van afhankelijkheid” te verlangen terwijl hiervan nergens sprake is in het arrest K.A. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in de nota met opmerkingen blijkt uit het verzoekschrift niet dat de verzoekende partij ervan uit gaat dat het bestaan van een biologische en/of juridische gezinsband volstaat om aan te nemen dat er sprake is van de vereiste afhankelijkheidsverhouding. Minstens wordt in het verzoekschrift naast de juridische band ook gewezen op het feit dat de verzoekende partij samenwoont met haar partner en beide kinderen, element dat steun vindt in het administratief dossier en wordt in het verzoekschrift terecht gewezen op het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de affectieve band tussen haar en haar kinderen niet betwist.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verwerende partij ook niet gevolgd worden waar zij in de nota met opmerkingen stelt dat de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting die niet volstaat om aan te nemen dat haar aanwezigheid onontbeerlijk zou zijn voor het welbevinden van de kinderen in België en/of dat haar aanwezigheid onontbeerlijk zou zijn om het vaderschap te kunnen opnemen.

3.8. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet op afdoende wijze kan blijken of de weigering van het verblijfsrecht in het kader van de gezinshereniging - rekening houdend met de leeftijd, de emotionele ontwikkeling van de minderjarige kinderen en de mate van hun affectieve afhankelijkheid ten opzichte van de verzoekende partij - tot gevolg heeft dat haar minderjarige kinderen *de facto* worden gedwongen om het grondgebied van de Unie te verlaten.

Een schending van de motiveringsplicht is dan ook aangetoond. Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan de bovenstaande vaststellingen geen afbreuk.

3.9. Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.10. Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde beginselen, noch van de overige middelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER